

Σαν την αγάπη
της μαμάς...
Τίποτα
στον Κόσμο!

ΤΗΣ ΜΑΝΟΥΛΑΣ Η ΑΓΚΑΛΙΑ

Η κοτούλα, η Ροδούλα
έχει πάει απ' το πρωί
με τα μικρά παιδιά της
στο άλσος εκδρομή.

Τα δείχνει πώς να ψάχνουνε
να βρίσκουνε τροφή
σκαλίζοντας το χώμα
σιγά με υπομονή.

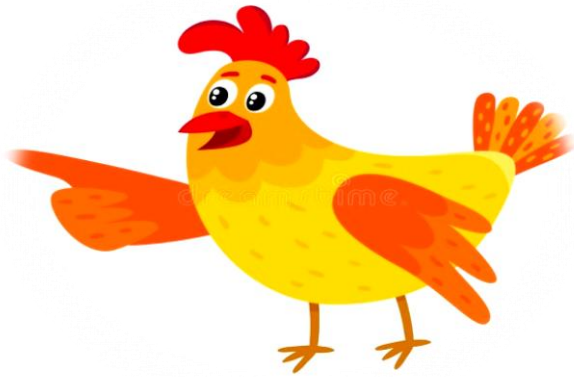
Αυτά τσιμπολογούνε
σοράκια ένα σωρό,
πετρούλες, σκουληκάκια,
χορτάρι δροσερό.
Η Ροδούλα καμαρώνει,
τα κοιτάζει στοργικά.
Είναι τα μικρά παιδιά της,
τα βλαστάρια τα δικά της.

Κο-κο-κο και κο-κο-κο
δίνει σ' όλα συμβουλές
πώς να αποφεύχουνε
τις κακοτοπιές.
Κι εκείνα πολύ προσεκτικά
ακούνε την κοτούλα,
την δική τους την καλή
και γλυκιά μανούλα.

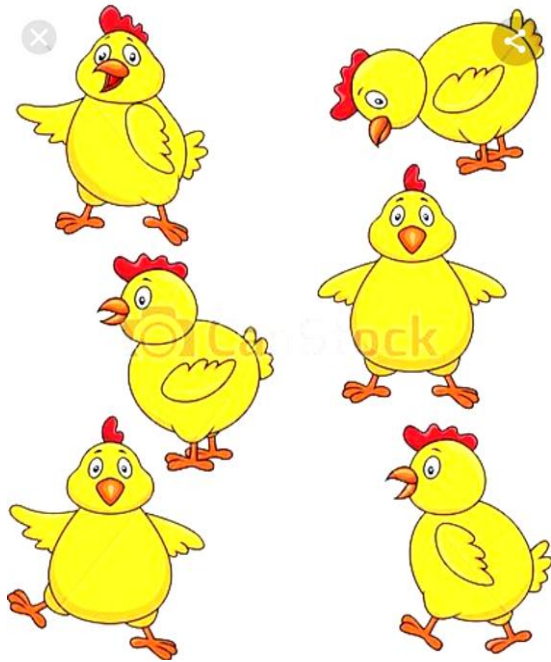
Η ώρα έχει περάσει
και πριν ο ήλιος δύσει,
μαζεύει τα πουλάκια της
πίσω να τα χυρίσει.
Απλώνει τις φτερούγες της
όλα να τα μαζέψει
μ' εκείνα στο κοτέτσι
μαζί να επιστρέψει.

Αρχίζει τα μετράει
όλα με τη σειρά,
γουρλώνει όμως τα μάτια,
όταν καταλαβαίνει
πως λείπει ένα απ' αυτά.
«Πού είναι ο Κιτρινούλης;»
ανήσυχα ρωτά
κι αρχίζουνε να ψάχνουν
μα απάντηση καμιά.

Ψάχνουν και ξαναψάχνουν
τ' αδερφάκια κι η μαμά
μα ο Κιτρινούλης
δεν είναι πουθενά.

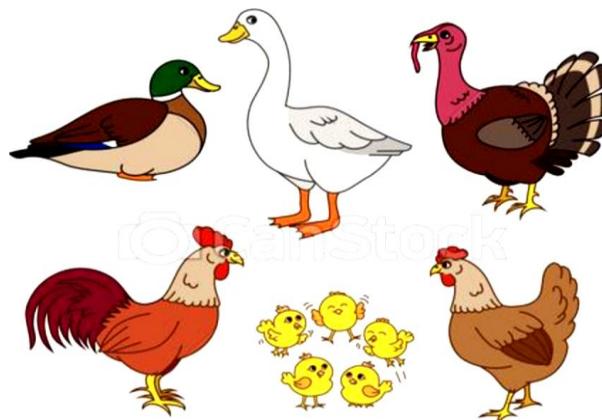
Έχει πλέον σκοτεινιάσει
άλλο δεν μπορούν να δουν
γι' αυτό γυρίζουν στο κοτέτσι
για να προστατευτούν.

Η μαμά κοτούλα κλαίει,
κλαίει και Θρηνεί:

«Πού είναι ο Κιτρινούλης μου
ετούτη τη στιγμή;
Ποιος θα μπορέσει όπως εγώ
εκείνον ν' αγκαλιάσει
και μέσα στη φτερούγα του
να μπει και να κουρνιάσει;»

«Μην κλαις έτσι Ροδούλα»,
της λεν τ' άλλα πτηνά
«έχεις τόσα άλλα
εσύ κοτόπουλα».

«Όσα μικρά κι αν έχω
αυτό δεν μου αρκεί,
για τη μανούλα έχει
μοναδική αξία το κάθε της παιδί.
Στιγμή δεν θα ησυχάσω
και δεν θα κοιμηθώ
αν τον Κιτρινούλη μου
δεν θα ξαναβρώ.»

Αύριο, πρωί πρωί
Θα τρέξω εκεί στην εξοχή,
τα ζωάκια Θα ρωτώ
μήπως τον Κιτρινούλη βρω».

Μόλις ήρθε η αυγή
τρέχει η Ροδούλα
πάει στην εξοχή,
βρίσκει τη σκιουρίνα
με τα μικρά παιδιά της
και δίχως να χάσει χρόνο
λέει το πρόβλημά της:

«Καλή μου σκιουρίνα
μήπως πέρασε από δω
ένα μικρό κοτοπουλάκι
όμορφο, κιτρινωπό;
Το 'χασα και τριγυρνώ
μες στο δάσος να το βρω».

« Αχ κοτούλα μου Ροδούλα
πολύ σε συμπονώ,
γιατί βλέπεις είμαι μάνα,
καταλαβαίνω τον καημό.
Το είδα χθες το βράδυ,
μου είπε ότι χάθηκε
και ψάχνει μια αγκαλιά
μήπως κοιμηθεί
και περάσει η βραδιά.

Τότε το αγκάλιασα
μ' αγάπη, στοργικά
μα μου είπε πως δεν είναι
σαν της μαμάς του
η δική μου αγκαλιά.
Γι' αυτό, είπε, Θα φύγω
μήπως στο δάσος βρω
αγκαλιά σαν της μαμάς μου
για ν' αποκοιμηθώ».

Πιο κάτω η Ροδούλα
βρήκε τη λαγουδίνα,
έπαιζε με τα λαγουδάκια της
και περνάγαν φίνα.

« Καλή μου λαγουδίνα
μην πέρασε από δω
το μικρό μου το παιδάκι,
το κίτρινο κοτοπουλάκι;
Το 'χω χάσει κι ησυχία
δεν θα βρω ούτε λεπτό
αν στ' αλήθεια εγώ πιστέψω
πως δεν θα το ξαναδώ».

« Αχ κοτούλα μου καλή,
νιώθω πόσο πονάς...
Μάνα είμαι, καταλαβαίνω
τι Γολγοθά τραβάς!!!
Το είδα χθες το βράδυ,
μου 'πε έχει χαθεί
και ψάχνει μια αγκαλίτσα
για να κοιμηθεί.
Τότε εγώ το πήρα
με τ' άλλα μου παιδιά
μες στην αγκαλιά μου
γλυκά και τρυφερά.
Όμως εκείνο είπε:

”Μπορεί η αγκαλιά σου
να ’ναι γλυκιά, ζεστή,
δεν μοιάζει όμως της μαμάς μου,
είναι διαφορετική.
Γι’ αυτό Θα ψάξω κι άλλο
σαν της μαμάς μου εγώ
μιαν αγκαλιά να βρω
και μέσα να χωθώ”».

Κι η κοτούλα συνεχίζει,
ψάχνει, ψάχνει και ελπίζει
το παιδάκι της να βρει
και να παρηγορηθεί.
Απ’ το δέντρο εκεί ψηλά
μια κουκουβάγια την κοιτάζει
και της λέει δυνατά:

Κούκου-κούκου-κούκου-βα,
κοτούλα λυπημένη
άκου με προσεχτικά:

«Χθες βράδυ, μου χτύπησε την πόρτα
το μικρούλη σου παιδί,
μου είπε πως χάθηκε στο δάσος
και φωλίτσα ψάχνει για να κοιμηθεί.
Το τύλιξα μες στα φτερά μου
με τα άλλα μου παιδιά,

μα εκείνο δεν μπορούσε
να ησυχάσει πουθενά.

Έφαχνε είπε να βρει
μια αγκαλιά σαν της μανούλας του
για να κοιμηθεί.
"Καλή μου κουκουβάγια,
μου είπε έτσι απλά,
μπορεί κι εσύ να έχεις
φτερούχες και φτερά,
δεν έχεις όμως ίδια
με της μανούλας μου την αγκαλιά"».

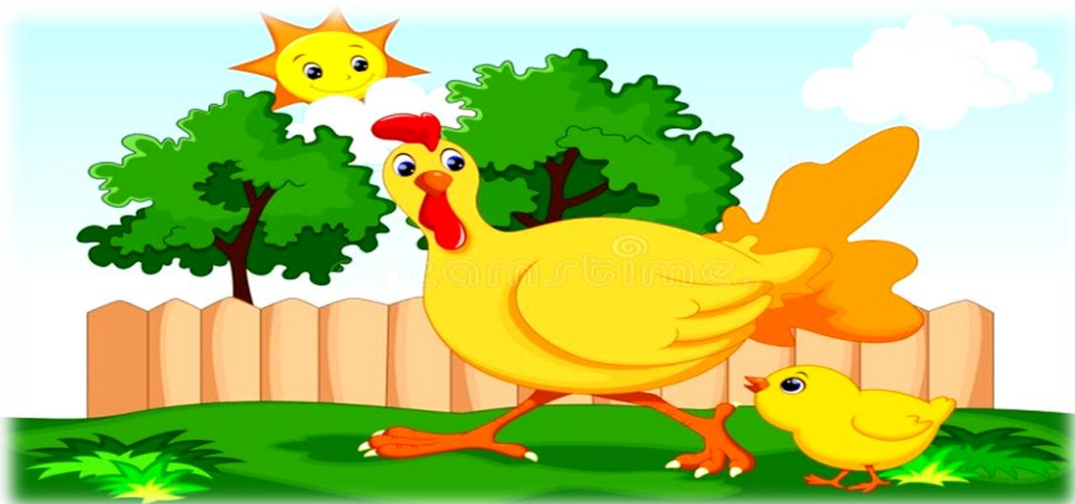
Η Ροδούλα, η κοτούλα
συγκινήθηκε πολύ,
δεν το βάζει όμως κάτω,
συνεχίζει, ψάχνει ακόμα
το χαμένο της παιδί.
Όπου βλέπει εκεί στη ρίζα
μιας γέρικης βελανιδιάς
το μικρό της το παιδάκι
με τα φύλλα σκεπασμένο
να κοιμάται, κουνιασμένο.

Με τρελή χαρά πλησιάζει,
κακαρίζει δυνατά
και ανοίγει τα φτερά της
κλείνοντας τον Κιτρινούλη
στην πιο ωραία αγκαλιά.

Κι ο μικρούλης πλημμυρίζει
απ' αγάπη, Θαλπωρή,
τη μανούλα του αγκαλιάζει
και της λέει στη στιγμή:

«Μαμά μου, μητέρα, μανούλα γλυκιά
όπου κι αν πήγα
καμία δεν βρήκα
σαν τη δική σου,
τη ζεστή ΑΓΚΑΛΙΑ».

ΜΑΡΙΑ Δ. ΑΚΡΙΒΟΥ